

Konsortium eller for en anden Klient. Men det har for Publikum Interesse at være sikker paa, at en Vekselerer, der ved Noteringen gør Forretninger baade for en Kunde og for et Konsortium, ikke forfordeler Kunden, og jeg vil nu gerne sige det ærede Medlem, hvad der staar i denne Vedtægt. Det er naturligvis sandt, at den maa hvile paa Lovens Grund og være en Fortolkning af denne. Den Regel, der gælder for Konsortier, lyder saaledes: „Foretager han (Vekseleren) ved Noteringen Køb eller Salg af Aktier for et Konsortium, i hvilket han selv er Deltager, og han samtidig i samme Værdipapir har Kommissionsordrer i samme Retning at udføre ved Noteringen, skal de fordelagtigst udførte Ordre betragtes som udførte for Kommittenten“. Det er en Bestemmelse, der har Betydning, og som vi har faaet sat ind i Vedtægten. Naar han har Lov til at gøre Forretninger for egen Regning, er det virkelig ganske ligegyldigt, om han gør det selv, eller han prikker sin Nabo i Ryggen og beder ham om at gøre det. Men det er af stor Betydning, at gør han Forretninger for et Konsortium og for en Kunde, saa har Kunden Forrangen. Derved sikrer man ham overfor Konsortiet paa en virkelig effektiv Maade, og det er det, der har praktisk Betydning, medens det andet er uden Spor af praktisk Betydning.

Det er disse Bestemmelser med Hensyn til Konsortier, der gælder for Forretninger ved Noteringen. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at da denne Vedtægt blev lavet, sørgede man ogsaa for at sikre sig mod Konsortierne udenfor Noteringen. Det ærede Medlem er altsaa fuldkommen paa Vildspor, naar hun tror, at man med disse Bestemmelser er gaaet udenfor Lovens Omraade og har villet tillade, at noget sneg sig ind i Vedtægten, som i Virkeligheden var imod Loven. Nej, denne Lov, som det ærede Medlems Parti var med til at affatte, tillader Forretninger for egen Regning. Den gør det lovligt, som mange, bl. a. jeg, mente var uheldigt og mod den da gældende Lov. Men Vedtægten indfører Bestemmelser om Kontrol paa det nævnte Omraade. Jeg skal nu vise, hvorledes ogsaa for Papirer, der handles udenfor Noteringen, det samme er Tilfældet. Derom staar der i Vedtægtens § 17: „Hvis et Medlem af Fondsbørsen udenfor Noteringen udfører en modtagen Købs- eller Salgsordre, saaledes at han selv eller et Konsortium, hvori han deltager, indtræder som Køber eller Sælger, skal dette i Opgørelsen til

Kommittenten udtrykkelig angives“. Man har altsaa villet sikre, hvad Loven aldeles ikke har gjort, at hvis der er Konsortier, som opererer paa disse Omraader, skal Kunden i hvert enkelt Tilfælde vide det; naar han fik sin Nota, skulde han kunne se, at det var et Konsortium, der optraadte. Deraf følger ogsaa, at han kan træde tilbage i et saadant Tilfælde, hvis han ikke ønsker at købe under de Vilkaar.

De Angreb, som det ærede Medlem har rettet mod Vedtægtsbestemmelserne paa dette Omraade, er derfor ganske uretfærdige. Nej, det Angrebet maatte rettes imod, hvis der skulde rettes et Angreb, er den Ordning, der blev truffet, da man forlod den gamle Mæglerordning og gik over til at indføre en Ordning, ifølge hvilken Vekselere maatte gøre Forretning for egen Regning. Nu er det meget rigtigt, at de socialdemokratiske Medlemmer i Udvalget stillede Forslag om den rationelle Ordning; men hvorledes gik det nærmere med dette Forslag? Man erklærede ved tredje Behandling her i Tinget, at man efter Omstændighederne dog kunde tiltræde Lovforslaget, idet man gik ud fra, at de Regler, der burde indføres om Forbud mod Vekselernes Spekulation, nok vilde komme ind i Folketinget. Derfor erklærede man, at man godt kunde stemme for Lovforslaget. I Folketinget rejste de socialdemokratiske Medlemmer ogsaa paa ny disse Forslag, men det viste sig, at deres Kærlighed til dem var saare platonisk. De kom end ikke til Afstemning i Folketinget, nej, de blev taget tilbage, og Motiveringen var ikke den, at Landstinget skulde gøre det om, men den, at man skulde se 1925 an; lad os se de Aar an, og vi faar da Lejlighed til at erfare, hvorledes disse Forhold udvikler sig — erklærede den socialdemokratiske Ordfører ved den Lejlighed —, saa kan vi til den Tid revidere Loven. Og man har fra socialdemokratisk Side i Landstinget faktisk akkviesceret ved dette. Det gik nemlig saa uheldigt, at Forslaget kom tilbage hertil, idet der var foretaget nogle mindre Ændringer, og da hørte man ikke det allerfjerneste om, at dette Misbrug skulde fjernes. Jeg sulgte Sagen meget nøje, fordi jeg havde den Opfattelse, at hvis man ved den Lejlighed, da man første Gang skulde lovgive om dette Emne, ikke fastholdt dette Synspunkt, vilde man ikke heller kunne fastholde det i Fremtiden. Derfor tror jeg ogsaa, at den Anvisning, der fra Socialdemokratiets Side blev givet paa 1925, var meget lidt værd.